

CONCURS LITERARI DE NARRATIVA CURTA IES LA GARRIGOSA

TREBALLS DE BATXILLERAT PREMIATS

CURS 2002-2003

ESPERIT EN SILENCI

Vicent Molins

Era una nit de transició, la majoria de xiquets demà tindrien festa. Per als pares aquella era la primera nit després de les festes nadalenques en què havien de posar el despertador a una determinada hora. Era el dia sis de gener, la il·lusió materialista, els sentiments reals en forma de joguines ocupaven qualsevol racó de les cases espanyoles. En un dia comú les onze de la nit era, en els casos més permissius, el límit per visitar el llit. Però com deia, aquesta nit no era normal. Era una nit per provar, per trencar les primeres joguines... i potser també per obrir pas, amb la granera en mà, entre tants residus en forma de fulles de paper de variats e intensos colors.

A l'exterior de tot aquell desgavell el clima era molt diferent, radicalment diferent. La nit era completament tancada, sols entreoberta pel fort e intens vent que bufava amb aparença de cicló entre els espais que la trama d'edificis permetia. El fred no era tampoc gens de l'altre món. Amb quasi tota seguretat un ciutadà dels països nòrdics on en aquestes dates tenien la gens menyspreable xifra de setze graus sota zero o fins i tot un vallisoletà, un burgalés... es riurien dels cinc graus que els termòmetres del centre de València marcaven. En tot cas feia fred, prou fred, que es veia augmentat per la sensació tèrmica que el vent facilitava.

València era una ciutat deserta a aquestes hores de la nit. Ni el repartidor de menjar ràpid, ni l'empleat del servei de neteja dels bruts carrers valencians (que eren la víctima més cruel del pas dels reis mags) ni aquella estranya gent que es dedica a passejar als gossos en plena matinada amb un cigarret a la mà dreta i la corretja canina a l'esquerra. Res de res, excepte els de sempre, els cronistes més objectius i indicats què habiten en cada recòndit lloc urbà, els vagabunds de la ciutat, que camuflats amb els més moderns cartons donen un toc de pobresa que tota bona zona necessita. Perquè què seria d'un ric sense un gran pobre al costat?. Com bons humans sempre

necessitem algú inferior per demostrar, millor dit, per demostrar-nos que almenys algú és inferior a nosaltres. A més, ¿com es sentiríem realitzats en aquesta vida si no mostrem caritat amb aquell pobre de la porta de l'església oferint-li uns dos euros?. Així que els desgraciats vagabunds són un utensili molt aprofitable per arrodonir la fórmula màgica de la utòpica felicitat.

A la tercera planta d'un gran edifici del centre neuràlgic de València, es trobava l'estudi de Radio Mediterrània. A aquella estreta i curta habitació sols una taula de grans dimensions ambientava la soledat nocturna. Sota la taula la confusió regnava. Els papers virginalment blancs ocupaven un espai considerable. Un cendrer fet de fang i decorat amb pinzellades de colors blaus, grocs i blancs, amb l'inscripció "Mediterrània Radio", estava al costat de la "carxofa" microfònica de la conductora del programa, Amparo Climent. Una jove periodista que afrontava el seu primer programa en exclusiva després de ser presentadora als informatius de "Radio Nou" a la matinada durant dos anys. Aquest nou treball era un repte prou gran, tot i que la emissora era local, amb poca capacitat, poc pressupost i poc personal, dedicada quasi únicament a la informació esportiva i musical. El seu programa tenia un nom prou suggeridor, "esperit parlant", i era una copia més dels típics espais de testimonis, espais que, amb gran rapidesa, la gent coincideix en qualificar com per a depressives, però que gran quantitat d'oients trobaven els dolços somnis amb el transistor pegat a l'orella. Això qui dormia, ja que el grup d'esclaus de l'insomni sols es desprenen de les cadenes de la vigília a base d'escoltar tota classe de programes radiofònics. "Esperit parlant" ho tenia difícil, començava trenta minuts després de la mitja nit, el que suposava tenir que competir amb els programes esportius, o més bé futbolístics de les grans emissores nacionals que monopolitzaven aquella franja horària. Tot i això, Lluís Oltra, el becari que sempre havia somniat en ser el màxim responsable dels serveis informatius de la SER, Onda Cero... tenia prou de treball agafant trucades. Era prou avorrit, el procés sempre el mateix.

- Hola, bona nit. Donem les seues dades personals. És per dir-li-les ,a Amparo, la presentadora, i tot això.
- ¡Ui! Perdona, pero es que yo el valenciano no lo entiendo muy bien, soy de Cádiz sabe, y llevo poco tiempo aquí.
- ¡Ah! No pasa nada. Puede hablar castellano. Bueno le comentaba que me diera su nombre y desde donde llama, así Amparo, nuestra presentadora tiene una cierta idea.
- Bueno, me llamo Josep Corva -a Lluís li sorprengué un nom tant típicament valencià, però no va preguntar res. Sempre pot tenir

un pare valencià que va morir molt jove i mai li va ensenyar el seu idioma autòcton- y vivo en Xàtiva.

- Ok. ¿Y me puede decir más o menos qué va a decir?
- Mmmmm... es que me da un poco de corte hablar así tan privado sobre el tema.
- Perdona, pero yo aquí soy un mandado y me piden que me digan sobre qué van a hablar.
- Va, va, se lo digo. No tiene mucha importancia, pero bueno. Es que la semana pasada Laurita se me murió, y pues no le niego que estoy bastante decaído, mira he perdido hasta las ganas de comer, y de dormir ni le hablo.
- Ya, ¿Laurita? ¿quien era? -preguntava Lluís amb certa incredulitat.
- Era preciosa, tenía un manto espléndido, sedoso, brillante, fino...
- Sí, sí, pero ¿qué clase de ser es?
- Pues un Yorkshire, que va a ser.
- Muy bien, pues no cuelgue que en menos de un minuto le paso.
- No tardéis mucho.
- No, no, no se preocupe.

Després de cinc minuts el tal Josep passava al directe. La vida està plena de sorpreses, sinó que li ho pregunten a Lluís Oltra que es va quedar bocabadat al contemplar com amb un valencià tan clar com natural Josep començava la seua intervenció. Però tampoc era la primera volta que li vacil·laven de forma pareguda. Però, que li anem a fer! Si hi ha gent que, a més de donar alguna que altra monedeta als pobres, també es feliç cridant a la ràdio per vacil·lar al redactor.

Les històries eren absurdes la majoria de voltes, amb historietes poc interessants però divertides, que servien per trencar el silenci de la nit amb alguna que altra rialla. Hi havia voltes que pareixia que de tant de riure no podien marcar el telèfon del programa. I quan durant cinc minuts no es rebia cap telefonada hi havia que recórrer a la música de fons. En aquesta ocasió el tècnic Pepe Cuerdas posava la famosa sintonia de la pel·lícula "Alien, el

octavo pasajero”, interpretada per l’ Orquestra Simfònica de Londres. De nou sonava el telèfon, en aquesta ocasió, de què es parlaria?. De com fer-li el cabell a la gossa Lulú? De com superar el trauma de haver perdut a Flo, el peix de colors...?.

La veu greu i trencada d’ un home inundava de misteri aquell recinte tenebrós paregut a un circ, però on ningú volia ser pallaso. Una veu que li donava un to de serietat, normalment estrany durant aquest espai.

- Hola, bona nit Israel. Com estem?.
- Bona nit, doncs un poc nerviós, si et dic la veritat, és la primera vegada que parle en la ràdio.
- Tranquil que no es mengem a ningú, per ara, je je!
- No, ja, però imposa un poc això que t’ escolte tanta gent.
- Si molt poca gent escolta el programa! -Amparo intentava magistralment guanyar-se la confiança de l’ oient.
- Ja, ja. Bé, no sé com començar. És un poc difícil contar el que em passa. És que fa unes setmanes que al lloc on visc passen coses molt poc normals.
- Quin tipus de coses?
- Ufff!! Doncs et vaig a dir alguns exemples. Mira, el dilluns passat estava dormint prou tranquil. Al costat del llit tinc una tauleta on està el telèfon, i sobre les tres de la matinada començà a sonar. Evidentment l’ agafí però res, no parlava ningú. Jo, si et dic la veritat, em vaig espantar un poc, però no sé, pensí que seria algú que voldria fer alguna broma, o algun “crio”, o coses paregudes.

Amparo Climent començava a sospitar que era altra de les absurdes històries que pareixien fetes per un guionista de comèdies americanes per adolescents. I ella allí, suportant i quasi dormint-se, amb els colzes sobre l’ ampla taula que li feia sostenir el cap amb els braços. Però no podia tallar als oients. Realment vivia d’ ells.

L’últim personatge d’ aquella història radiofònica real, Israel, prosseguia amb l’ història.

- La sorpresa més gran vingué quan, al dia següent, i curiosament a la mateixa hora que el dia anterior, el telèfon sonà i ara, sí que em vaig espantar. Fins i tot agafi el telèfon amb dificultat de com em tremolava la ma. Quant l'acostí a l'orella quasi em caic del llit.
- Què passà? -tallà Amparo inoportunament.
- Que no parlava ningú, però de fons se sentien crits com si foren d'un xiquet. Jo preguntava que qui era, però no contestaven, i les veus no paraven. Al remat ja me vaig rendir i pengí, clar.
- I no vares intuir qui podia ser?
- Si et dic la veritat no tenia ni idea. Però allò sols és un exemple, perquè al matí següent em despertí i tenia la porta principal oberta però sense forçar ni res.
- I què feres?
- Primer fins i tot em vaig marejar del sobresalt, ràpid vaig cridar a la policia. Vingueren a casa però quasi es riu de mi i clar, no podien fer res.
- T'ha passat alguna cosa més?
- Sí sí!. El mateix dia estava dutxant-me i de sobte l'aigua va parar d'eixir, sense el meu concurs. Seguia estant al màxim però l'aigua sense eixir. De seguida vaig parar l'aigua. La torni a obrir i tornà a anar, però en menys d'un minut altra volta igual.
- Quines coses! Però ja no tornà a anar?
- Ocorria el mateix. Quan l'encenia anava i al minut cessava. I això és una anècdota. també s'apaga la tele a voltes. El rellotge en ocasions passa de senyalar les dotze del matí a les set de la vesprada en un segon.
- No has pensat en parlar amb un especialista en aquestos temes?
- Sí, pensar-ho sí. I segurament ho faré, perquè estes coses no són normals, i jo ja m'estic preocupant massa.
- Què te pareix si en un temps crides per contar com t'ha anat?

- Bé, bé. Ja cridaré.
- Doncs, moltes gràcies, i sort.
- Gràcies a vosaltres.
- Adéu amic.

Que curiós! Després de moltes setmanes sense escoltar una historia interessant, per fi el miracle postnadalenc s'havia acomplit, i premeditadament el tècnic va tornar a ficar la peça, "el danubio azul". No se sap si fou la cançoneta o la historia aterridora d' Israel. Fora com fora, una successió de desenes d'oients cridava com a formigues entre sucre bloquejant pràcticament la centraleta. La majoria aconsellava a l' anterior oient. Segurament ni l'un ni l'altre tindria idea alguna sobre temes tan misteriosos i desconeguts com el plantejat. Hi havia persones que li recomanaven el llençar una pasta composta per sal, oli, vinagre i sang de sargantana sobre l' entrada de la casa, per evitar que els mals esperits entraren. Deien que la seua iaia tenia poders especials i utilitzava aquest "potingue" des de feia molts anys. Altre afirmava que una bruixa de l'Amazones venia la pasta en Brasil i tenia gran èxit. En definitiva que després d'un testimoni prou creïble vingueren altres sense sentit, absurds i poc interessants.

Tristament el deu de febrer fou l'últim programa de "Esperit parlant". Els oients anaven descendint, i la direcció de Radio Mediterrània va decidir prescindir del programa i substituir-lo per un espai on tan sols feia falta un tècnic per punxar música flamenca. Les vides d' Amparo Climent i Lluís Oltra tornaren a coincidir poc després en un mitjà on no tenien cap experiència, la premsa. A la nova revista cent per cent valenciana "Sucre salat". Era una revista setmanal de misteris, d' enigmes poc creïbles, però sempre basats en fets reals. Això si, un treballa prou més seriós que l' aventura en la matinada a la ràdio. Els temes eren de lo mes variats, pràcticament cada dia arribaven notícies estranyes a la redacció situada a l' Avinguda del Cid a València.

La gran sorpresa (a la que Lluís ja estava acostumat) fou quan Amparo entrà a la redacció amb la veu molt elevada, res a veure amb el to suau i delicat que oferia al programa nocturn. S' aproximà a Lluís i li digué lo que acabava de succeir. Ella venia de parlar amb un amic, o tal volta alguna cosa més, que no es perdia programa, article o comentari que Amparo feia. I aquest xic se n' havia adonat visitant el cementiri de Benetússer, on estava enterrat el seu pare feia sis anys, que en una sepultura sota terra i amb una làpida molt senzilla posava un nom, Israel Aparicio Piñeiro. Evidentment poca gent, per no dir absolutament ningú, recordava aquell set de gener on Israel

Aparicio va transmetre el seu testimoni. Podia ser una bona història per la revista, però no hi havia proves irrefutables i no sabien si la declaració era totalment certa o si per altra banda era fruit de la imaginació d'un tarat. Mai es va investigar res.

Evidentment la mort d'aquesta persona no era notícia per ocupar cap espai en la revista, però si era un pas per poder traure una bona notícia, o tal volta crear una gran notícia i utilitzar la dita tan explotada al món periodístic: "no dejes que una verdad te estropee una buena noticia". Després d'una breu conversació d'Amparo amb Lluís, cridaren a l'ajuntament de Benetússer per poder aconseguir alguna informació respecte a les causes de la mort d'Israel. La resposta sorprenia fins i tot al propi Lluís. A Benetússer ningú sabia com havia mort i encara pitjor, el propi enterrador del cementiri negava haver soterrat aquella persona. El que sí es va poder saber és una data que a la làpida estava omesa: el dia de la seua mort. Israel va morir a l'any 1994!. La pregunta era clara ¿Com una persona morta al noranta-quatre crida a un programa en directe emès al dos mi dos?

Durant més d'una setmana la redacció de "Sucre salat" es pareixia a "esperit parlant", on el telèfon duia un moviment continu. Volien saber d'algun familiar del estrany personatge, però tots els intents foren inútils. Fins que uns dies després la secretaria de l'ajuntament de Benetússer cridava al mòbil d'Amparo i li comunicava una notícia que podia convertir-se en una bomba informativa. Havia aparegut el nom d'Israel Aparicio Piñeiro en cap registre de l'ajuntament. Literalment aquest home mai havia existit .

Després de posar-se en contacte amb la policia i treballar fins hores intempestives, es va produir l'orde per obrir el fèretre i analitzar el cadàver.

Amparo fou l'única periodista acreditada per observar l'obertura. Dos policies, l'enterrador, un forense i altres persones de l'ajuntament formaven "l'equip", per dir-ho d'alguna forma que anava a dur a cap, uns més activament que altres, de l'acció.

- Bueno, anem a fer-ho això ràpid –li comentava el cap de policia a Amparo— Obrim la caixa i fiquem els restes al "sac" i cap a la furgoneta.
- Haveu fet això moltes voltes? — preguntava la periodista—.
- Jo personalment no, però no és la primera vegada que es fa. Es molt complicat que deixen obrir els taúts. I en aquest cas perquè no s'ha trobat familiars que si no...

Dit i fet. Ràpidament es va foradar amb una pala la terra. El forat era prou extens. Per fi es va contemplar la caixa. Estava en un estat lamentable, ple de cucs, amb molt però que molt poca fusta. L'enterrador, ajudat del cap de policia, es decidí a obrir-la i Israel Aparicio Piñeiro, millor dit, el seu cadàver, aparegué d' un forma demencial. L'estat del cos estava quasi perfecte, fins i tot quedaven restes de roba, cosa impossible normalment. Tenia unes ungles més que llargues, encara li quedava cabell. Altra cosa utòpica si contem que duia, en teoria, uns vuit anys mort. Però si allò era misteriós, era increïble el seu cos. Israel tenia el dit anular de la mà dreta tallat, la mandíbula estava pràcticament dividida en dos, el front tenia un profund tall al centre...

Cap persona allí present sabia que dir, que fer, on anar. Massa contradiccions, massa misteris. De cop la veu del forense es va alçar, manà agafar el cadàver i dur-lo fins la furgoneta que li esperava fora. Amparo preguntà una i altra volta. Cap resposta, la qual cosa va tenir que traure les seves pròpies conclusions, que es plasmaren en una notícia que podia ser la confirmació com a periodista d'Amparo. Però tot va canviar quan l'insuportable so del telèfon va dur la veu d' el cap de policia que ajudà a alçar el cadàver d' Israel.

- Hola, està Amparo?
- Sí, sóc jo, què volia?
- Res, del que vares veure l' altre dia al cementiri ni paraula. No escrigues res sobre aquest home
- Però si ja....
- Però res de res, que no escrigues sobre Israel Aparicio.
- Però perquè?
- No et puc respondre, no tragues aquesta informació a la revista. No pot ser. Ho sent.

I penjà. Mai més va poder saber del "cas Israel". La revista *Sucre salat* va eixir la primera setmana del mes de març. El lloc dedicat al misteriós home es va veure suplantat obligatòriament per la notícia d' observacions d' OVNIS prop de Castelló.

LA CLAU DEL PROFETA

M.Teresa Giménez Menchon

VALÈNCIA, SEGLE IX

Des del minaret que dominava la mesquita de Alí Ben Solomon a València, el cadí Ibn Yahhaf contemplava com els exèrcits cristians dirigits per Rodrigo Pérez, avançaven ràpidament. En poc més de tres dies tindrien rodejats els murs de la ciutat i aleshores ja no hi hauria salvació possible per a ningú dels habitants. No obstant, a pesar que era segur que ell no podria salvar-se, podia enviar la seua filla Nàdia juntament amb la clau del profeta a través del passadís subterrani que recorria tota València i anava a parar a la vora del mar Mediterrani. Li donaria instruccions precises per a arribar a l'únic lloc on ella i la maleïda clau estarien completament segurs: Damasc, llar del Gran Califa dels Omeies.

Nàdia i el seu fidel servidor, Arnulf Ben Alvar, caminaven a pas tranquil pel rocós passadís que recorria el subsòl de València. Portava amb ella la clau del profeta i el segell d'or del seu pare, testimoni que pertanyia a la dinastia dels Omeies. Després de caminar durant quasi un dia, van arribar al final del túnel. Era de nit i no hi havia lluna, la qual cosa ofería una boníssima oportunitat per a fugir sense ser descoberts. Segons les instruccions del cadí Ibn Yahhaf, devien agafar un vaixell anomenat *Columbus*, que els estaria esperant al port de València amb instruccions precises de deixar-los sans i estalvis al llunyà regne de Síria. Mentre caminaven cap al port, Nàdia i Arnulf van escoltar unes veus que parlaven en un idioma diferent al seu.

- Escoltes Arnulf? D'on ixen aquestes veus? -preguntà Nàdia al seu servidor.
- Crec, princesa, que hi ha un campament cristià just darrere d'aquesta duna d'arena que ens barra el pas.
- Tens raó Arnulf, són cristians. Els reconec perquè parlen llatí i perquè sols els cristians poden parlar tan despectivament del nostre profeta Mahoma, Déu el tinga en la Glòria. No els sents, amic? El meu cor tremola davant aquestes paraules i a la meua ànima ja no li queden forces per a continuar la nostra missió

perquè està ben clar que mai no arribarem a Damasc. Els cristians vigilen ports i camins per a evitar que els musulmans escapen i ja no ens queda quasi temps per agafar el nostre vaixell salvador. Oh Arnulf! Què podem fer?

Entre tanta desesperació, arribà el matí i amb ell, els soldats cristians que formaven el campament començaren a dispersar-se buscant un lloc on endreçar-se un poc. Mentre que la princesa i el seu servidor continuaven parlant de les diferents maneres de burlar als cristians i poder fugir cap al port, un d'ells se'ls apropà per l'esquena. Nàdia sentí la seua presència i es girà. A pesar que li havien ensenyat a odiar els cristians per la seua religió, aquell jove li va paréixer Déu en persona, tanta era la gràcia del seu semblant. Tenia el cabell del color del carbó i els seus ulls blaus l'avisaven que aquell home no era com els altres.

La reacció que Diego Pérez va tindre al veure a Nàdia no va ser molt distinta. Havia escoltat dues veus parlant en àrab darrere la duna i havia eixit de la seua tenda per a tractar de capturar aquells musulmans infidels. Però quan va veure aquella jove, tot el seu món es va regirar; ja no veia una dona àrab, sinó a una deessa amb el seu esclau. Els llargs cabells negres de Nàdia flotaven al seu voltant espentats per la brisa i els seus ulls del color de l'herba relluïen en el seu rostre de color tostat.

— Qui ets? -preguntà ell embadalit.

Nàdia, pensant que tindria més oportunitats de sobreviure si reconeixia la seua procedència, va contestar en llatí plena d'emoció:

— Sóc Nàdia, filla de Ibn Yahhaf, cadí de la ciutat de València i aquest és el meu fidel servidor i amic Arnulf Ben Alvar. Puc saber amb qui tinc l'honor de parlar? -digué Nàdia sense oblidar els seus modals.

— Jo sóc Diego Pérez, fill del capità dels exèrcits cristians Rodrigo Pérez. El meu pare ha manat als seus soldats que capturen i porten a la seua presència tots els musulmans que es troben pels voltants de la ciutat. Puc saber que és el que feia la vostra altesa ací, en el port de València? -preguntà el cristià- No tingueu por perquè siga el que siga el que estàveu fent, no podria mai fer-vos mal, sota pena que tots els dies que em queden de vida siguen un infern en la terra, tant és el sentiment que jo tinc per vos.

La princesa Nàdia Ibn Yahhaf i Diego Pérez continuaren parlant durant una estona a pesar de la reticència que Arnulf tenia a parlar amb els

infidels. En un moment, els dos es van adonar que estaven enamorats i l'únic que volien era poder estar junts, ja que la diferència de religió no importava si es respectaven mútuament.

De manera que Diego, fent un acte digne d'un boig, abandonà tot el que havia conegut fins aquell moment per acompanyar la princesa musulmana en la seua missió i pujà al vaixell *Columbus* juntament amb Nàdia i Arnulf.

El que ningú dels tres sabia era que hi havia un quart passatger a bord del *Columbus*. Guillem de Sant Jordi era la mà dreta de Rodrigo Pérez, capità dels exèrcits cristians. El seu senyor coneixia l'existència del passadís subterrani i sabia que el cadí Ibn Yahhaf intentaria salvar les dues coses que més estimava, i que eren la seua filla i la clau del profeta. De manera que quan va vore la princesa Nadia abandonar el passadís juntament amb Arnulf els va seguir i va entrar al vaixell fent-se passar per un dels mariners que faenaven al port. Cuitant de no ser vist, es va amagar a la bodega amb les provisions i va esperar amb paciència el seu moment, que tardà varies setmanes en presentar-se.

El viatge seria llarg i avorrit, de manera que Diego, Nàdia i Arnulf, intentaren distraure's contant-se coses de les seues respectives vides, per a conèixer-se més profundament. Diego va preguntar a la princesa quina era la seua missió i ella, com que ja confiava en el cristià, li va contar la història de la clau del profeta:

En un santuari de la ciutat de La Meca (Aràbia Saudita) anomenat Kaaba, hi ha una pedra negra que es conta, té poders sobrenaturals. Els líders de totes les religions volien obtindre-la per a convertir-se en els amos de tot l'univers i aleshores, Mahoma, principal profeta dels

musulmans, va optar per guardar-la en una habitació tancada amb pany per a que ningú no poguera usar-la mai en el seu propi benefici. Va ser ell qui amagà la clau i durant molt de temps ningú va esbrinar el seu parader. Però un dia, el posseïdor de la clau, va optar per partir-la en dos de manera que si una part era furtada, la pedra negra no correria mai perill. Aleshores, aquesta persona va enviar la segona part de la clau al seu millor amic, el cadí de la ciutat de València (Al-Andalus) amb un missatger que ell creia de confiança.

Però aquest missatger, va traïr el seu senyor a canvi d'una bona recompensa i va contar tot el que sabia sobre la clau al capità dels exèrcits cristians de la nostra època, Rodrigo Pérez.. Quan el cadí Ibn Yahhaf va veure que els exercits cristians s'apropaven, decidí enviar-me a mi, la seua filla juntament amb la clau, al costat de la persona que era segur que ens protegiria a tota costa; el seu millor amic, el Califa dels Omeies.

Nàdia va terminar el seu relat i mirà a Diego que havia escoltat tota la història molt atentament.

- Què penses ara Diego? -preguntà ella- el teu pare vol la pedra negra de la Kaaba per a convertir-se en rei de l'univers i segurament pensava donar al seu fill un càrrec d'honor a la cort reial. No et molesta haver abandonat el que et tenia preparat el destí? -digué ella.

- Ah Nàdia, estimada meua. Si he d'aprendre alguna cosa de tot el que ens està passant, és que el destí no existeix. Cada persona construeix el seu futur amb les decisions que diàriament pren sense importar el seu origen o religió. -contestà Diego-. Estic content d'estar ací amb tu, perquè l'única cosa que ara sé amb seguretat és que t'estime i vull construir el meu futur al teu costat -digué Diego i es fongueren els dos en una llarga besada.

Mentrestant, el vaixell continuava el seu viatge cap a Síria on van arribar per fi tres setmanes després de la seua partida del port de València. Van desembarcar a la ciutat d'Al *Ladhiqiya* també coneguda com *Latakia* i sense tardança, van preguntar a un mercader la distància que havien de recórrer per a arribar a Damasc.

El mercader els va informar que Damasc estava a quasi un mes de camí, més enllà dels Monts Antilíban. Els va suggerir que compraren bons cavalls i els serveis d'un guia de confiança per a assegurar-se que arribarien sans i estalvis al seu destí.

Seguint el consell del mercader, Nàdia, Arnulf i Diego s'encaminaren cap a Damasc seguint al seu guia, un jove àrab anomenat Hassan, el qual coneixia com la palma de la seua mà el camí més segur per a arribar al seu destí.

Hassan els va portar seguint el riu Orontes a una població anomenada Hama on van passar la nit i al dia següent se'n van encaminar a la no molt llunyana població de Homs, on haurien de comprar roba d'abric per a la llarga travessa que els esperava a través de les muntanyes.

Una setmana i mitja després d'haver eixit de Latakia van arribar a Homs, una població de mitjana grandària que reunia la gent de les aldees properes per la magnitud del seu mercat, on es podia trobar pràcticament qualsevol cosa. Va ser caminant pel recinte del mercat quan Nàdia va intuir que algú la seguia. No era la primera vegada que tenia aquest pressentiment però quan comentava les seues preocupacions amb Diego i Arnulf, ells restaven importància a l'assumpte pensant que tot allò eren imaginacions de la princesa. Aquesta vegada, pel contrari, Nàdia estava completament segura de que un home baixet i vestit amb túnica àrab la seguia des de que va eixir de l'hostal on s'hostatjava amb Diego i Arnulf. Un poc preocupada pel que poguera passar, Nàdia va decidir donar la volta i tornar a l'hostal on, al menys, contaria amb la protecció dels seus acompanyants. En el camí de tornada, la princesa es va topar amb una multitud de persones que feien cola davant d'una petita tenda i mentre tractava d'obrir-se pas a través de la multitud, va sentir com algú li pegava un estiró a la bosseta que portava penjada al coll, on amagava l'anell que li va prestar el seu pare. Quan es va girar, va veure l'home baixet amb túnica àrab que fugia, allunyant-se molt ràpidament entre les tendes.

Guillem de Sant Jordi va arribar pletòric al seu amagatall. Cinc setmanes després d'haver eixit de València havia aconseguit furtar-li la clau del profeta a la princesa Nàdia i a més, amb molta facilitat. Va decidir obrir la bosseta per a poder contemplar, per fi, una de les parts d'aquell tresor anhelat per tots.

— “Seré famós-pensava Guillem- i ric també. Tot el món m'envejarà i jo...”

Guillem acabava d'obrir la bosseta i mirava el seu interior abstrè. Es va adonar que allò que havia furtat no era la clau, sinó el segell reial de la dinastia dels Omeies que no li servia absolutament per a res.

De manera que, molt enfurismat, Guillem de Sant Jordi va començar a madurar un nou pla.

Nàdia va arribar molt abatuda a l'hostal i va contar el que li havia succeït a Diego i Arnulf.

— Benvolguda princesa, no plores més –digué Arnulf amb tendresa – encara no s'ha perdut tot. Al Gran Califa dels Omeies no li farà falta l'anell per a reconèixer-te, tan sols has de mostrar-li la clau i ell sabrà que dius la veritat.

— Però Arnulf –contestà Nàdia plorant – poden passar tantes coses...

- Nàdia, estimada, Arnulf té raó, –parlà Diego -aconsegurem arribar fins al Califa siga de la forma que siga i ho intentarem tantes voltes com faja falta; no et preocupes per res per favor, i confia en nosaltres.

Així, els tres companys van continuar seguint a Hassan i començaren el seu viatge a través de les muntanyes. Al principi, tots van creure que Hassan havia exagerat quan informà els seus acompanyants de la dificultat de la travessa però al tercer dia de marxa, ningú no va dubtar que havia dit la veritat. Moltes voltes van preguntar-li perquè havia decidit travessar les muntanyes ja que també haguera estat possible haver-les rodejat. Hassan els informà que al peu de les muntanyes, esperaven l'arribada dels viatgers molts grups de lladres i saquejadors i totes les persones que elegien el camí més fàcil acabaven tan desplomats com qualsevol gall a punt de ser menjat. Després de més de dos setmanes de viatge suportant el fred i la mala alimentació, arribaren per fi al final de les muntanyes i van poder observar davant seu la grandíssima ciutat de Damasc que s'estenia de tal forma, que ningú d'ells va poder esbrinar on acabava. Van preguntar a Hassan on era el palau del Califa i després de d'acomiar-se d'ell es van encaminar cap allà.

Quan van arribar al palau del Califa, van trobar tota la cort en la més greu aflicció. Ibn Rashid, Gran Califa dels Omeies, es trobava greument malalt i era quasi segur que havia de morir. El problema era que, per decisió d'Al-là, no havia tingut cap fill i no es sabia qui l'havia de succeir ja que tampoc tenia germans.

Els tres companys en assabentar-se de la notícia van demanar al conseller del Califa permís per a veure el seu senyor, ja que havien de parlar amb ell d'un assumpte d'extrema importància. Al principi, el conseller no volia deixar-los passar però quan Nàdia li va confessar la seua identitat la va creure de seguida i va avisar al Califa de l'arribada dels visitants.

Quan per fi es trobaren davant de Ibn Rashid, el trobaren físicament molt desmillorat ja que se li havia caigut tot el pèl i estava esquelèticament prim.

Al vore als seus visitants, el Califa no va poder amagar una sonrisa:

-Bé, bé,bé –va dir- Al-là no m'ha decebut, esperava la vostra visita.

Diego, Nàdia i Arnulf es van quedar molt sorpresos per les paraules del Califa Ibn Rashid.Com podia ell saber que anaven a viatjar a Damasc?

- Perdona majestat però no l'entenc -digué Nàdia- com sabia que anàvem a vindre?

- Estimada princesa -contestà el Califa- quan me'n vaig assabentar de la meua malaltia vaig témer pel futur del meu poble. Si jo moria, qui ocuparia el meu lloc i cuidaria la meua gent? Com segurament saps encara no he tingut cap fill i de moment, el meu hereu és un cosí segon que tinc i que viu per la zona d'Alepo, al nord de Síria. És una persona despreciable i l'únic que l'interessa és fer-se ric a costa dels altres. De manera que vaig demanar ajuda a Al-là i ell ha enviat a les persones que millor cuidaran de la clau del profeta en la meua absència.

- Vol dir la seua majestat que vol que nosaltres ens quedem amb les dues parts de la clau? -preguntà Arnulf.

- Vull dir-continua el Califa -que desitge que la princesa Nàdia ocupe el tron del Regne de Síria i cuide de la clau del profeta com ha vingut fent fins aquest moment. Què dius princesa?

Nàdia s'havia quedat temporalment muda. Estava feliç per l'honor que li havien concedit, però ella sabia que devia tornar a València per a intentar ajudar al seu pare a recuperar el que els pertanyia de mans dels cristians i així s'ho va comunicar al Califa.

- Tinc l'obligació de contar-te princesa –començà Ibn Rashid - que fa molt de temps que València deixà de pertànyer als musulmans. Fa uns dies vaig rebre una carta procedent de la teua ciutat i escrita pel teu pare en la qual es despedia de nosaltres dos. –digué el Califa allargant-li un pergamí a Nàdia- Llig la carta amb tranquil·litat princesa i després tornarem a parlar. Més tard, en la tranquil·litat de les seues habitacions, Nàdia va llegir la carta de despedida del seu pare:

València, 30 de Maig

Any 203 de l'Hègira

Estimat amic Ibn Rashid:

T'escric esta carta perquè sé que em queden poques hores de vida. Els exèrcits cristians han aconseguit trencar les defenses de la ciutat i s'encaminen cap al palau per a intentar apoderar-se de la clau del profeta. Per sort, fa uns dies, vaig enviar la meua filla Nàdia i a un fidel servidor cap a Damasc amb la maleïda clau, font de tots els nostres problemes. Et demane

que cuides d'ella en record del teu amic i que li mostres esta carta per a que sempre recorde com la volia son pare. Ara, quan he arribat al final de la meua vida, m'adone que va ser un error odiar els cristians per la seua religió perquè en el fons, tots som iguals però amb pensaments diferents. Somnie que arribarà el dia en que els individus de totes les religions podran viure lliurement i en comunitat en un lloc on el respecte serà allò que predominarà. Adéu a tots

Ibn Yahhaf

Nàdia, Arnulf i Diego van ser cridats a la presència del Califa al dia següent pel matí.

- Bé –va dir ell- que has decidit Nàdia? Vols fer-te càrrec del Regne de Síria i ostentar el càrrec de Califa dels Omeies?

Nàdia va alçar el cap lentament i va mirar amb serietat a Ibn Rashid. Després va somriure:

- Sí –digué-vull.

Dos dies després Ibn Rashid, califa dels Omeies, va morir al seu palau mentre dormia i després dels oficis fúnebres Nàdia va ser coronada com a reina.

Diego es va convertir a la fe musulmana, es va casar amb Nàdia i juntament amb Arnulf van viure molt feliços. Nàdia, en canvi, sempre tenia una preocupació que la assaltava dia i nit, matí i vesprada. De manera que, una nit, en la obscuritat d'una cripta situada al soterrani del palau, els tres amics van fondre la clau del profeta per a evitar que ningú poguera mai apoderar-se de la pedra negra de la Kaaba i amb l'or fos, van modelar dues estrelles una per cada religió, la cristiana i la musulmana, que amb el temps es van convertir en els símbols de la bandera Síria.

NAVEGACIÓ DE LA IMAGINACIÓ

Empar Clemente

Tancada entre aquestes quatre parets, veig per la finestra com la tempesta s'apropa al nostre poble. Fa fred. Encara jo no el sent. I comence a entendre allò que em deia ma mare del calor de la llar.

El vent colpeja amb força les finestres i arrossega les últimes fulles dels arbres que la tardor ha deixat. No veig cap ocell, no veig gent pel carrer i tot comença a mullar-se.

Gire el meu cap cap a la meua taula per a concentrar-me davant un full en blanc. He d'escriure un conte curt i no sé per on començar. La veritat és que comence a entendre la por que senten els escriptors davant el full en blanc.

Naveguen els meus pensaments i, de seguida, veig un petit insecte en el Vidre fred de la meua finestra, i vull escriure. Veig en l'insecte el meu futur conte. No puc deixar de mirar l'insecte, que roman immòbil, estrany, al que passa dins i fora.

Se m'ocorre pensar per on haurà entrat, quin minúscul orifici deu haver utilitzat per a entrar i invadir la meua intimitat. Quin món tan apassionat, el dels insectes. Xicotets sers vius que es poden infiltrar en qualsevol lloc, i observar-nos sense cap temor.

Ens coneixen en profunditat i nosaltres, realment, no en sabem molt. Volguera ser com ells, xicoteta, àgil, i poder arribar a qualsevol lloc sense fer soroll i poder observar a totes aquelles persones, que dins la llar són tan diferents.

Volaven els meus pensaments, quan la mosca, sense menejar-se del seu lloc inicial ocupava molt més volum.

¿Serà possible? No, no pot ser. Serà un altre insecte!

Per Déu! No és un altre, és el mateix! ¿Serà veritat que està creixent? Un pànic comença a desbordar-me quan les nostres mides

comencen a ser iguals. Hagués volgut que el món es parara en aquest mateix instant.

Perquè, de sobte, tot comença a fer-se més gran i no sé el que m'està succeint. Perquè porte 17 anys en la meua habitació i sempre havia estat tot a la meua mida. I, ara, em sembla que estic a l'habitació d'algun gegant. I crec que m'estic tornant boja.

Poc a poc la mosca va augmentant, i creix la meua admiració al veure aquella mosca, i m'alce de seguida de la cadira. I a mesura que observe que l'insecte augmenta encara més la seua dimensió, jo em vaig reculant, fins que arribe a la porta on em recolze atemorida. En aquesta habitació estava jo front a aquell enorme insecte, si es pot anomenar insecte, perquè la veritat que mai he vist un insecte semblant.

De sobte, m'imagino a mi esclafada per una mosca. I vull córrer, però no puc. Estic molt nerviosa. La ment en blanc per l'espant tan gran que duc damunt.

Així que tanque els ulls i em mentalitze a ser esclafada per una mosca. Estic una bona estona amb els ulls tancats. I com que res passa els comence a obrir, i em veig assentada a la meua taula, amb un full en blanc davant, i aleshores me n'adone que encara no he escrit el conte. I així que mire davant de mi i veig en la finestra una diminuta mosca descansant sobre el vidre de la finestra de la meua habitació...